

Nhận Lỗi

Nhận Lỗi Những cơn gió lạnh từ miền Bắc thổi về Houston đầu tháng Ba làm cây cỏ héo úa, làm những mầm non mới đâm chồi bị đông lạnh rồi tức tức chết cứng. Buổi sáng, những lớp đá mỏng trên mái ngói làm trời như lạnh hơn, làm những chiếc xe đậu bên ngoài khó nổ máy hơn, làm Thục Xuân cảm thấy như cô đơn hơn ... Ngồi trong xe, thoải mái với máy sưởi vừa đủ ấm, Thục Xuân nhìn đoàn xe nối đuôi nhau nhích từ từ trên xa lộ. Nàng với tay vặn lớn âm thanh của chiếc radio, khi nhận ra giọng Richard Marx: ...Wherever you go, whatever you do, I am right here waiting for you ... lời ca, không dừng làm nàng bàng khuâng, nhớ lại cuộc điện đàm với em gái tối hôm trước, Xuân bỗng mỉm cười. Thảo Mi vẫn hung hăng, vẫn bộp chộp dù đã gần ba mươi tuổi.

*** ... Giọng tức tối, Thảo Mi đã nói lớn trong điện thoại: - Chị à, sao chị nhu nhược quá vậy? Em tức quá ... Xuân cười: - Chuyện gì vậy? - Thì con nhỏ bên kia nó chửi chị. Lại cười: - Người ta chê là quyền của người ta, có gì em lại tức? - Nó chê tầm bậy, nó chê sai chị à. - Thì mặc kệ người ta. Mình biết mình không như vậy là được rồi. - Không mặc kệ được. Lại cười: - Không mặc kệ thì làm gì? - Con bà nó! Nó không có thẩm quyền để chê. - Em à, sao lại đòi cho được thẩm quyền? - Ít ra chê cái gì thì người chê phải nắm vững việc đó mới có quyền chê. Xuân trêu em: - Sao em khó tính vậy, ai chê cứ chê chứ, lại đòi cho có thẩm quyền mới được chê, em thiệt tình ... Thảo Mi cao giọng: - Nó chê chị, chị còn cảm ơn nó là nghĩa lý gì? Thục Xuân thành thật: - Thì nhờ người ta chê mà mình mới khá. - Chị à, con nhỏ đó là kẻ tiểu nhân, em nhớ là hồi trước nó đã từng chặn bài của chị. - Mình có biết chắc đâu, có thể vì kỹ thuật em à. - Tại hồi đó chị thật thà, nói với thằng khốn nạn kia là giọng của con nhỏ đó không hay, ai dè thằng cà chớn đó mét lại. Xuân cười lớn: - Vậy là lỗi chị rành rành rồi, còn gì nữa. - Không phải, tại chị tin người quá thôi. - Thì tại chị trong u minh. Thảo Mi cãi: - U minh cái gì, chị lúc nào cũng nhận lỗi dù chẳng làm lỗi. Thục Xuân trầm giọng: - Cũng lỗi chị đó em à, tại chị tưởng hẩn hỏi cho hẩn thôi, lúc đó hẩn là bạn, hẩn hỏi ý kiến vì biết đó là nghề nghiệp của chị, chị lại đang chỉ hẩn làm việc, muốn bạn mình tốt nên khi bạn hỏi, lúc đầu chị đã không nói, nhưng nghe hẩn năn nỉ quá, chị không đành ... - Thằng mắc dịch hỏi chị thế nào? - Hẩn gửi file cho chị, nói là cô ấy "dĩ" hẩn, tự hát và thu âm rồi năn nỉ hẩn phổ biến bài hát, mà cô ấy đã thu đi thu lại nhiều lần nên hẩn không nỡ từ chối, nên nhờ chị cho ý kiến. Thảo Mi tức tối: - Chị à, bình thường lúc nào chị cũng chỉ tìm cái tốt, cái đẹp để nói, sao lần đó chị lại làm khác vậy? - Thì vậy chị mới nói là chị vô minh, mà chị có nói gì nhiều đâu em. Chị khen cô ấy hát nhạc dân ca hay và nói là giọng cô ấy không thích hợp với nhạc Mỹ. - Chị thấy nó tiểu nhân chưa? Chị thì chỉ nói với thằng cà chớn đó, còn nó, nó "đánh" chị cho mọi người cùng thấy, nhưng nó ngu quá, nói tầm bậy nên ai cũng biết tổng là nó "đánh đòn thù." - Em à, ... Thảo Mi hét lên trong phone: - Đàn ông gì mà tồ thế hử chị? - Đàn ông, đàn bà gì cũng có người này người nọ, em à. Con bé hét lớn hơn: - Chị giao du với ba cái thứ gì kỳ cục vậy? - Thì hồi đó chị đâu có biết, thấy hẩn làm quen, ăn nói lịch sự, tưởng là người đàn ông hoàng tử tể, ai mà ngờ hẩn tể vậy. - Chị nói hẩn có học mà sao kỳ vậy? Xuân chặt lưỡi: - Thì nghe hẩn nói hẩn học cao học, nhưng có đạo đi bán xăng. Thảo Mi cười ngất: - Chị bị tồ trát rồi. - Ừ, thì chị bị tồ trát, em bằng lòng chưa? - Em tức lắm, vì chị làm như không có gì xảy ra. - Thì có gì đâu em. - Có chứ sao không, nó chửi mình, mình im sao được. - Em quên là chị được trả tiền để nghe "chúng" chửi sao? - Chị nói gì vậy? - Thì chị làm cho Customer Service, khi nào khách hàng có vấn đề mới gọi đến chị, mà mình không làm theo ý họ thì họ chửi. - Chị không chửi lại sao? - Chửi lại là bị đuổi ngay em à. - Nó trả chị có mấy chục ngàn một năm mà bắt chị nghe chửi như vậy đâu có đáng. Quit đi chị ơi, tìm việc khác mà làm. - Đáng lắm em à. - Chị cần tiền đến vậy sao? - Không phải, đáng đây là đáng tiền những bài học nhẩn nhục mình trải qua. Nghe chửi riết mình quen, nên khi có người chê hay la mình thì mình tỉnh bơ. Cũng vui lắm em. - Con bà nó! Vui cái khi mốc gì được ... Thục Xuân chậm rãi: - Này nhé, khi người khách hàng lầm lẫn, lỗi rành rành ra đó, nhưng họ lại tìm cách đổ tội cho nhân viên của mình, họ nói những lý do rất buồn cười, nào là nhân viên của cô không biết nói tiếng Mỹ, nào là nhân viên của cô dốt lắm, nhân viên của cô hỗn lắm ... - Con bà nó! sao mà tiểu nhân đến thế! - Em biết không, càng tìm lý do để đổ lỗi cho người khác, thì càng lỗ bịch... Thảo Mi cắt ngang: - Trời đất, rồi chị làm sao mà giải quyết? - Thì mình chỉ nghe,